

holde. Men jeg fremhæver det her i Dag, fordi jeg med saa meget mere Føje har Grund til at takke det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds for de Udtalelser, hvormed han sluttede, idet han da erklærede sig villig til at arbejde sammen med Landstinget, med Regeringen og de andre Partier i Folketinget for at faa Arbejdet fremmet, og han erklærede tillige, at hvad det gjaldt om, var ogsaa at modtage de smaa Fremskridt. Disse Udtalelser bleve jo i det væsentlige tiltraadte af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage). Jeg tror netop, at hvis vi kunne enes om, mine Herrer, at det er det jævne, rolige Arbejde, som giver det bedste Resultat, saa vil maaske den Rigsdagssamling, der nu forestaar, ikke blive saa fuldt ud kvalificeret til Overskriften „de smaa Forventninger“, som det ærede Medlems Udtalelser maaske kunde lede til at tro.

Men netop naar jeg saaledes lægger saa overordentlig megen Vægt paa Forhandlingen og Samarbejdet, kommer jeg til at tage Afstand fra en Udtalelse, som faldt her i Forgaars fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinsen) angaaende Forsvarssagen og de militære Budgetter. Ganske vist havde hans Udtalelser ingen bestemt Adresse, men jeg tør dog vel gaa ud fra, at naar han har udtalt sig, saaledes som sket er, her i Rigsdagssalen og ikke paa et Partimøde, maa disse Udtalelser bl. a. ogsaa have Adresse til Ministeriet. Det er Ministeriets Mening fuldt ud at forhandle om de militære Budgetter; men med Hensyn til denne Forhandling ønske vi at staa frit, og Ministeriet trænger ikke til — og jeg tror heller ikke, det vilde gavne Sagen —, at det ærede Medlem som en højere Myndighed vil foreskrive os det Grundlag, paa hvilket Forhandlingen skal ske. Det ærede Medlem sluttede med at bemærke, at Forsvarssagen stod sig bedst ved at leve ubemærket. Ja, uden de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte i Forgaars, vil Forsvarssagen ganske sikkert kunne leve uden Skade.

Jeg skal saa tillade mig at tage Ordet som Finansminister og da først fremhæve, at vor finansielle Stilling i Grunden fra alle Sider er bleven betegnet som gunstig, og det tiltræder jeg fuldt ud, men jeg mener imidlertid, at man skal heller ikke lægge for meget ind heri. Naar man har villet føre et Bevis for denne gunstige finansielle Stilling, har man henvist dels til den voksende Regnskabsbeholdning og dels til de

voksende Indtægter. Jeg vil gerne sige nogle Ord om dette første Argument, denne Henviisning til den voksende Regnskabsbeholdning, fordi jeg tror, det er et Omraade, hvor man skal gaa frem med den allerstørste Varsomhed, naar man derfra vil uddrage Slutninger. Det skete under Diskussionen her i saa Henseende, at Udtrykkene Regnskabsbeholdning og Kassebeholdning gik ganske glat mellem hinanden, men jeg maa dog henlede Opmærksomheden paa, at der er en ikke uvæsentlig Forskel. Kassebeholdningen er en Del af Regnskabsbeholdningen, som i øvrigt bestaar af Indtægtsrestancer, Saldoen af Versurer og Deposita samt Udgiftsrestancer, og Forskellen mellem Kassebeholdningen og Regnskabsbeholdningen er endnu 5 Millioner Kroner, med hvilket Beløb Kassebeholdningen er lavere. Men naar man vil komme ind paa Regnskabsbeholdningen, er der straks for de 2 sidste Aar et Forhold til Stede, som maaske næppe har været ærede Medlemmer fuldstændig klart, og jeg maa indrømme, at det er tilgiveligt. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds sagde, at han havde ikke været i Stand til af Statsregnskabet at se, hvor meget der var udlaaent til Kommunerne i Henhold til Loven af 10de April 1895, og jeg kan indrømme, at det er ikke let at finde paa Statsregnskabet, uagtet det ganske vist staar der, nemlig paa § 8 under Kassebeholdningen. Sagen er nemlig den, at disse Laan til Kommunerne i Henhold til Loven af 10de April 1895 fremdeles betragtes som en Del af Kassebeholdningen, idet Laanene effektueredes paa den Maade, at Beløbene udlaaner til Nationalbanken, der saa laaner dem videre til Kommunerne. Det Retsforhold, der bestaar for Statskassens Vedkommende, bestaar altsaa kun over for Nationalbanken. Derved er man kommen ind paa at behandle dette Tilgodehavende paa samme Maade som det Tilgodehavende, man ellers har hos Nationalbanken. Imidlertid er denne Regnskabsføring ingenlunde saa overordentlig heldig, og jeg skal tage under nærmere Overvejelse, om det ikke vil være rigtigt at forandre den. Men ser man nu ellers paa Regnskabsbeholdningen for de 5 sidste Aar, har den udgjort følgende Beløb: 20,214,000 Kr., 16,136,000 Kr., 22,084,000 Kr., 26,665,000 Kr. og 25,943,000 Kr. Tager man nu Aaret, der slutter med den 31te Marts 1895, og hvor Regnskabsbeholdningen, som nævnt, havde været 22,084,000 Kr., er derved imidlertid straks det at bemærke, at af denne Regn-